

Bödecs László

IX.

Hogy a leigázott népek
békében megférjenek,
helyet csinálunk magunknak,
fallal vesszük körbe,
kiépítjük új kerületeinket.
Ami kívül marad igazgatásunkon,
a sűrke zóna szabadon lakható.

A sötét helyeken bármi történjék,
az élet a megszokott rendjében
mehet tovább, számunkra előnyös,
hogy annyiban hagyjuk,
ha hasznunkra nem válhat,
nincs miért erőltetnünk,
igazságunk a kiváltságosoké.

A tudatlanság kettős természetű odakint.
Aki kiszorult, nem értheti szabadságunk,
és nem veszünk tudomást mi sem,
amiről nem muszáj, elnézünk, amíg lehet.

Néha füst száll fel a sötét vidékekről,
lövések hangzanak, ha valaki eltűnik,
soha meg nem találják, nem is tudják,
hol kereshetnék, amikor kint járunk,
álruha véd minket is, a névtelenség.

A beszakadt tetők, a lerombolt falak,
a leégett udvar, sörétnyomok
vezetik a tekintetet valami tökéletlen feltárására.

Ha köztudottá válnak hasonló tragédiák,
a felelősöket meg kell találni mielőbb,
és bezárni őket, megvonni a falon belül is jogait,
övék legyen minden büntudat és a szerencsétlenség,
hogy nekik kelljen szembenézni tettük természetével.

Néha azt gondolom, lehet a tökéletes igazságnak
néhány vakfoltja, hogy képtelen a legjobb
lehetőségek ellenére mindenfelé elterjedni.

Nem tudom, kit terhel ezért a felelősség,
hogy lehet ilyen, ami tökéletes.
Nem gondolni minden részletre,
ez a mi kiváltságunk.